

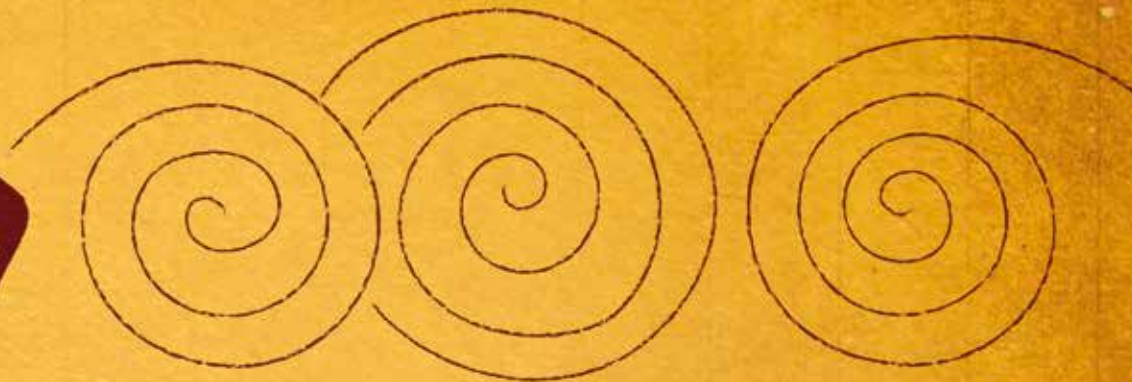
Sárkányfogak

Nagyon óvatosan nyitotta ki az ajtót. Mindig. Mintha valami veszélyes lakozna odabenn. Pedig csak lomokat halmozott oda. Egymás hegyén-hátán heverték a rossz székek, lyukas kosarak, billegő szekrénykék, lábatlan asztalkák, törött virágcserepek, koromfeketére koszlott lábtörlők és hasonló tárgyak. Hasznavehetetlen ócskaságok. Mégis megnézte minden áldott nap. Kétszer. Reggel és este, lefekvés előtt. Volt egy zseblámpája, amelynek a nyeléből lemez állt ki, mintha metszőolló nyele volna, s amikor a lemezt hozzászorította a nyélhez, a szerkezet berregő hangot adott, s ahogy pumpálta, már nemcsak berregett, de fel is villant a fény.

– Azért jó ez – magyarázta –, mert akkor is működik, ha nincs áram. Csak a magam erejére van hozzá szükség.

Nem értettem, de ráhagytam. Öreg már, gondoltam. Ahogy mind idősebb és magasabb lettem, úgy láttam egyre öregebbnek és szájalmasabbnak. Nem volt benne semmi bámulatra méltó, pedig mindenki azt állította, hogy egykor, emberemlékezet előtt, hatalmas volt és erős és bölcs és legyőzhetetlen. Az én szememben viszont csak egy vénember, aki reggel és este a félelemtől reszketve kukkant be a lomtárába, amit ő magtárnak nevez.

Talán ma is így gondolnék rá, ha nem tűnik föl a hódító a várostól keletre, s nem jut egészen a kapukig. A támadók a város körül álltak hosszú sorokban, s éreztük, csak egyet kell fújniuk, hogy az ősrégi, rozzant falak leomoljanak. A Nap az égbolt tetején állt.

És akkor kinyitotta a lomtár, akarom mondani, a magtár ajtaját, félredobálta a sok kacatot, s a sarokból egy faládikát hozott elő. Fogak rejlettek benne. Nagy, csúnya fogak. Kis gödröket ásott, ezekbe elvetette a fogakat, majd arra kérte a városiakat, hozzanak pár vödör vizet, és locsolják meg a veteményt.

– Sárkányfogak - kacsintott rám. - Ifjúkoromban győztem le a fenevadat, amelyiknek a szájában teremtek.

Amint víz érte a vetést, sudár daliák ugrottak elő a föld alól, szám szerint heten, és parancsára kitörtek a kapun, olyan riadalmat keltve az ellenség soraiban, hogy hanyatt-homlok menekült mind, még a kidöntött telefonpóznákat is elhajigálták, még az elrabolt autókat is elfelejtették beindítani, csak futottak, mint a vadak.

A városiak éltették őt, veregették a vállát, ujjongtak, hogy milyen derék ember ez a Kadmosz, de ő a falakon kívülre sietett, hogy megzabolázza a sárkányfog-veteményből életre kelt daliákat.

Csak estére tért vissza, hét sárkányfogat zárt újra a faládikába, s a faládikát a lom..., akarom mondani, magtárba.

– Miért nem meséltél erről soha? - kérdeztem.

Szomorúan nézett rám. Sóhajtva mondta, hogy elképzelhetetlenül régen legyőzött egy sárkányt, majd egy istennő tanácsára elvetette a fogait. A sárkányfogakból harcosok támadtak, akik azonnal pusztítani kezdték egymást, mígnem őt maradt közülük életben. Ezzel az őttel alapította meg a városunkat. Csakhogy nem minden fogat vetett el, néhány tucatnyit elrejtett, s idővel megtanulta, hogyan irányíthatja a sárkányfog-harcosokat, és miként változtathatja újra sárkányfoggá őket, ha elvégezték a feladatukat. A próbálkozások végére hét harcosa maradt. Ezt a tudást azonban meg kell tartania magának, mert eddig akárhányszor elmondta valakinek, az mindig hatalomra tört volna a sárkányfog-veteménnyel. Mikor idáig jutott, lesütöttem a szemem, de már későn. Meglátta benne a sóvár villanást.

– Sajnálom - tárta szét a kezét -, hiába vagy az ük-ük-ük-ük-ükunokám, el kell menned, mert te sem tennél másképpen, mint azok, akikkel korábban megosztottam a titkot. Talán az istennő átka, hogy senki nem szolgál rá a bizalmamra...

Szavai sokáig visszhangzottak a fülemben, miközben magam mögött hagytam Thébait.

BENE ZOLTÁN

